

The Holy See

KATEHEZA PAPE FRANJENA OPĆOJ AUDIJENCIJI Srijeda, 8. travanj 2020. [\[Multimedia\]](#)

U križu Bog objavljuje svoje pravo lice

Draga braćo i sestre, dobar dan!

U ovim tjednima zabrinutosti zbog pandemije od koje svijet silno pati, među mnogim pitanjima koja si postavljamo mogu se javiti i pitanja o Bogu: što on čini kad nas snađe bol? Gdje je kad sve pođe po zlu? Zašto naše probleme ne riješi brzo? To su pitanja koja postavljamo o Bogu.

U tome nam je od pomoći izvješće o Isusovoj mucij, koje nas prati kroz ove svete dane. I u njemu se, naime, javljaju mnoga pitanja. Narod se, nakon što ga je trijumfalno dočekaao u Jeruzalemu, pitao hoće li Isus konačno osloboditi narod od njegovih neprijatelja (usp. *Lk 24, 21*). Očekivali su moćnog, pobjedonosnog Mesiju s mačem. Umjesto toga, dolazi krotki i ponizni Mesija koji poziva na obraćenje i milosrđe. I upravo to mnoštvo, koje mu je prije klicalo, sada više: „Neka se razapne“ (*Mt 27, 23*). Oni koji su ga slijedili, zbunjeni i prestrašeni, napuštaju ga. Mislili su: ako je Isusa zadesio ovakav udes, Mesija nije On, jer Bog je snažan, Bog je nepobjediv.

Ali, ako nastavimo čitati izvješće o Mucij, otkrivamo iznenađujuću činjenicu. Kad je Isus umro, rimski satnik koji nije bio vjernik – nije naime bio Židov nego poganin – koji ga je vidio kako trpi na križu i čuo ga kako oprašta svima, koji se izravno osvjedočio u njegovu neizmjernu ljubav, priznaje: „Zaista, ovaj čovjek bijaše Sin Božji!“ (*Mk 15, 39*). Govori upravo suprotno od ostalih. Kaže da je tamo Bog koji je *uistinu* Bog.

Možemo se danas zapitati: koje je pravo lice Boga? Obično projiciramo, u najvećem stupnju, na njega što mi jesmo: naš uspjeh, naš osjećaj za pravdu, pa čak i našu srdžbu. Ali Evanđelje nam govori da Bog nije takav. Drugačiji je i nismo ga mogli upoznati vlastitim silama. Zbog toga nam je postao blizak, došao nam ususret i upravo se o uskrsnuću objavio u punini. A gdje se to potpuno

objavio? Na križu. Ondje učimo značajke lica Božjeg. Ne zaboravimo, braćo i sestre, da je križ *Božja katedra*. Dobro nam je gledati raspelo u tišini i vidjeti tko je naš Gospodin: On je onaj koji ne upire prstom ni u koga, pa čak ni u one koji ga razapinju, nego širi ruke svima; koji nas ne satire svojom slavom, nego dopušta da radi nas bude lišen svoje slave; koji nas ne ljubi riječima, nego nam daje život u tišini; koji nas ne prisiljava, nego nas oslobađa; koji se prema nama ne odnosi kao prema strancima, nego uzima na sebe naše zlo, uzima na se naše grijehe. I zato, da bismo se oslobodili predrasudâ o Bogu, upiremo svoj pogled u raspelo. A zatim otvaramo Evanđelje. Ovih dana, kad smo svi u karanteni i kod kuće, zatvoreni, uzmimo u ruke to dvoje: raspelo, promatrajmo ga; i otvorimo Evanđelje. To će biti za nas – da tako kažem – poput velike kućne liturgije, jer ovih dana ne možemo ići u crkvu. Raspelo i Evanđelje.

U Evanđelju čitamo da, kad narod ide Isusu da ga zakralji, primjerice nakon umnažanja kruhova, on odlazi odande (usp. *Iv 6, 15*). A kad zlodusi žele otkriti njegovo božansko veličanstvo, On ih ušutkuje (usp. *Mk 1, 24-25*). Zašto? Zato što Isus ne želi biti krivo shvaćen, ne želi da narod pravog Boga, koji je *ponizna ljubav*, brka s lažnim bogom, ovozemaljskim bogom koji se voli pokazivati i nameće se silom. On nije idol. On je Bog koji je postao čovjekom, poput svakog od nas, i izražava se kao čovjek, ali snagom svoje božanske moći. Kada je, međutim, u Evanđelju svečano proglašen Isusov identitet? Kad satnik kaže: „*Zaista, ovaj čovjek bijaše Sin Božji!*“ To se kaže ondje, netom što je dao svoj život na križu, jer više ne možemo pogriješiti: vidimo da je Bog *svemoćan u ljubavi*, a ne na neki drugi način. To je njegova narav, jer je takav. On je Ljubav.

Ti bi mogao prigovoriti: „Što ću s tako slabim Bogom koji umire? Više bih volio jakog boga, moćnog Boga!“ Ali znaj ovo: moć ovoga svijeta prolazi, dok ljubav ostaje. Samo ljubav čuva život koji imamo, jer obuhvaća naše slabosti i preobražava ih. Božja je ljubav ta koja je na Uskrs izliječila naš grijeh svojim oprostjenjem, koja je smrt pretvorila u prijelaz u život, koja je promijenila naš strah u povjerenje, našu tjeskobu u nadu. Uskrs nam govori da Bog može sve okrenuti na dobro. Da s njim uistinu možemo vjerovati da će sve biti u redu. A to nije iluzija, jer Isusova smrt i uskrsnuće nisu neka opsjena: to je bila istina! Eto zašto nam se na uskrsno jutro kaže: „Ne bojte se!“ (usp. *Mt 28, 5*). I uznemirujuća pitanja o zlu ne nestaju iznenada, nego u Uskrsnom nalaze čvrsti temelj koji nam omogućuje da ne potonemo.

Draga braćo i sestre, Isus je promijenio povijest postavši blizak nama i učinio je, iako još uvijek obilježenu zlom, poviješću spasenja. Prinijevši svoj život na križu, Isus je također pobijedio smrt. Iz otvorenog srca Raspetoga Božja ljubav dopire do svakog od nas. Možemo promijeniti svoje povijesti tako da mu se približimo i prihvatimo spasenje koje nam nudi. Braćo i sestre, otvorimo mu čitavo svoje srce u molitvi, ovaj tjedan, ovih dana: s raspelom i s Evanđeljem. Ne zaboravite: raspelo i Evanđelje. To će biti kućna liturgija. Otvorimo mu čitavo srce u molitvi, neka se njegov pogled spusti na nas i shvatit ćemo da nismo sami, nego da smo ljubljeni, jer nas Gospodin ne napušta i nikada nas ne zaboravlja. S tim mislima želim vam svet Veliki tjedan i svet Uskrs.

Copyright © Dicastero per la Comunicazione - Libreria Editrice Vaticana